

ROBERT BRYNDZA

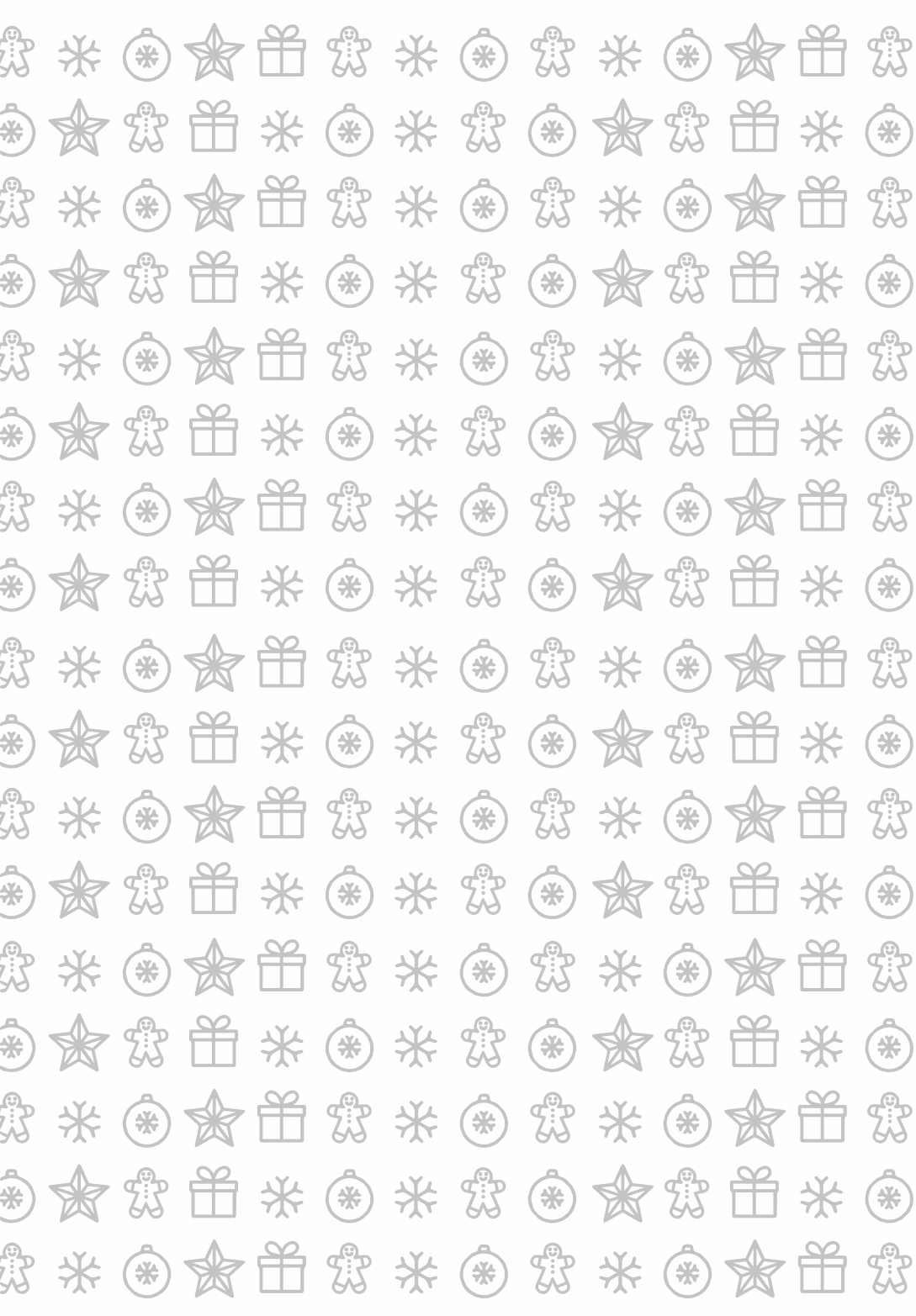

BLÁZNIVÉ
VÁNOC

COCO
PINCHARDOVÉ

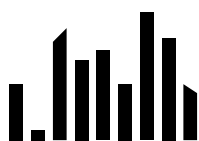

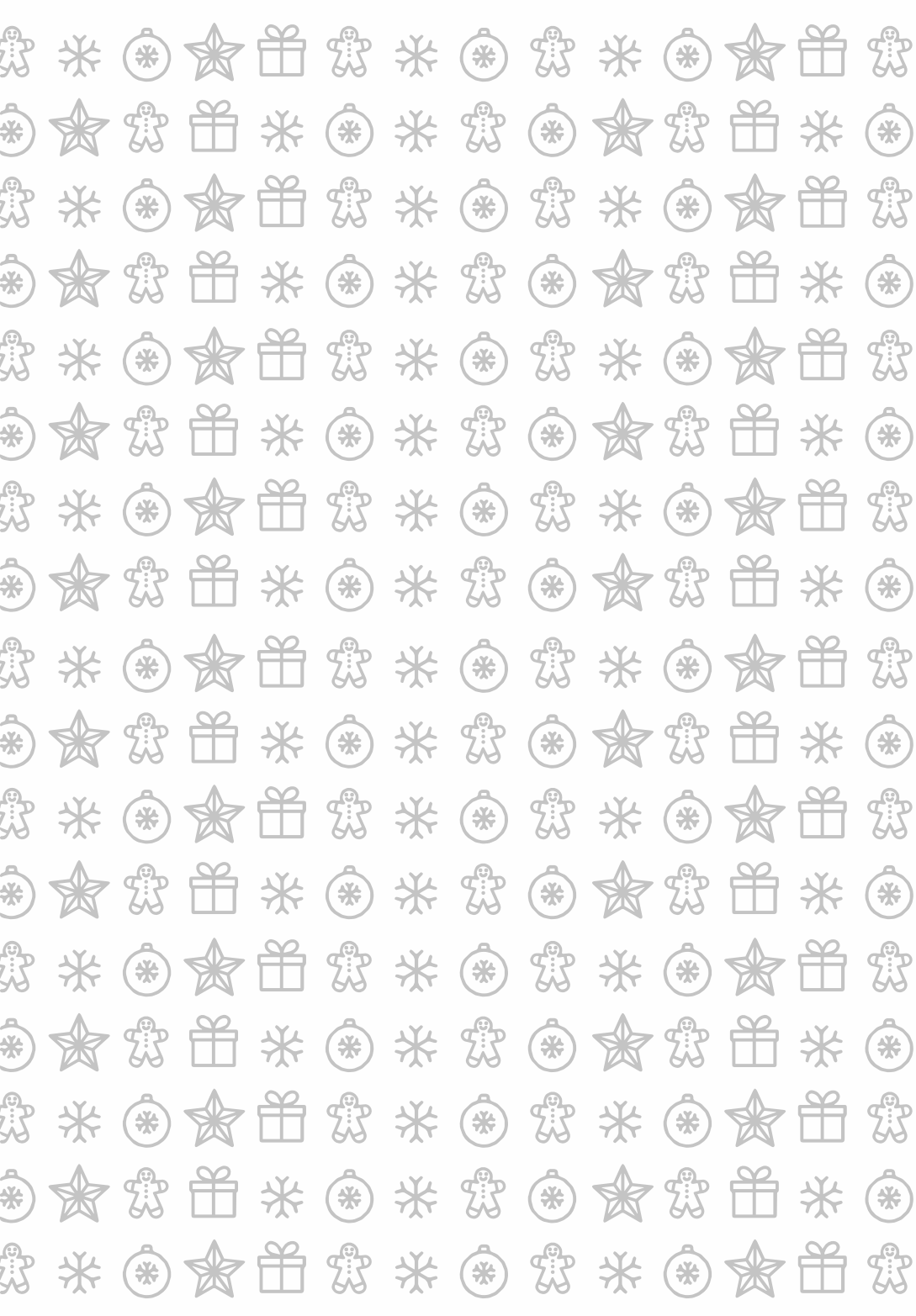

ROBERT BRYNDZA

BLÁZNIVÉ VÁNOC COCO PINCHARDOVÉ

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

**A VERY COCO CHRISTMAS
COCO PINCHARD'S MUST-HAVE TOY STORY**

Text © Robert Bryndza, 2015

Translation © Iva Němcová, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglických originálů vydaných v roce 2015 přeložila s přihlédnutím ke slovenskému překladu Iva Němcová

Za laskavé svolení využít jeho slovenský překlad děkujeme Jánovi Bryndzovi

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 10 279. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-8309-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-8308-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-6168-3 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

ROBERT BRYNDZA

BLÁZNIVÉ

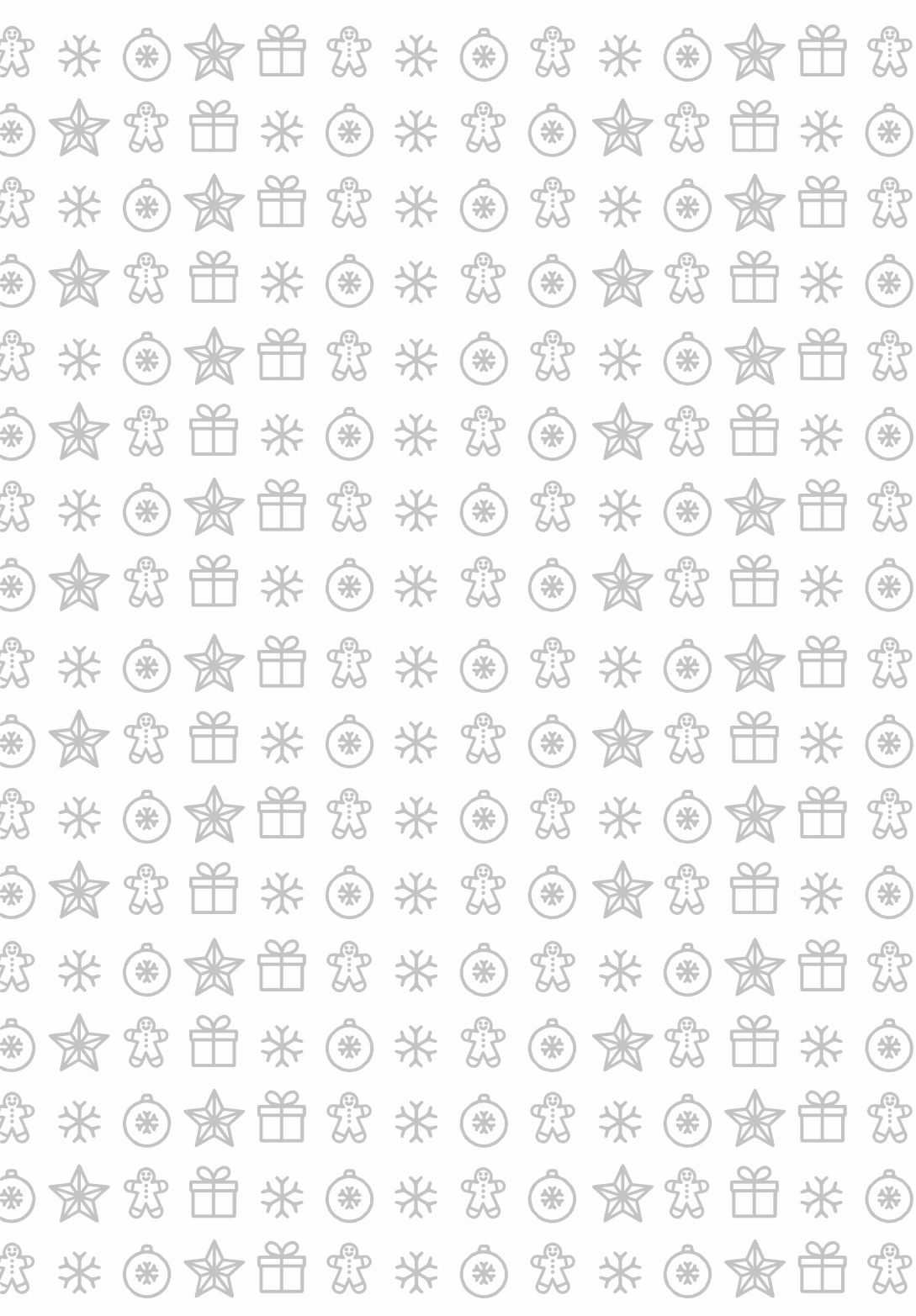
VÁNOC **CE**

COCO

PINCHARDOVÉ

COSMOPOLIS

VÁNOCE
PODLE COCO

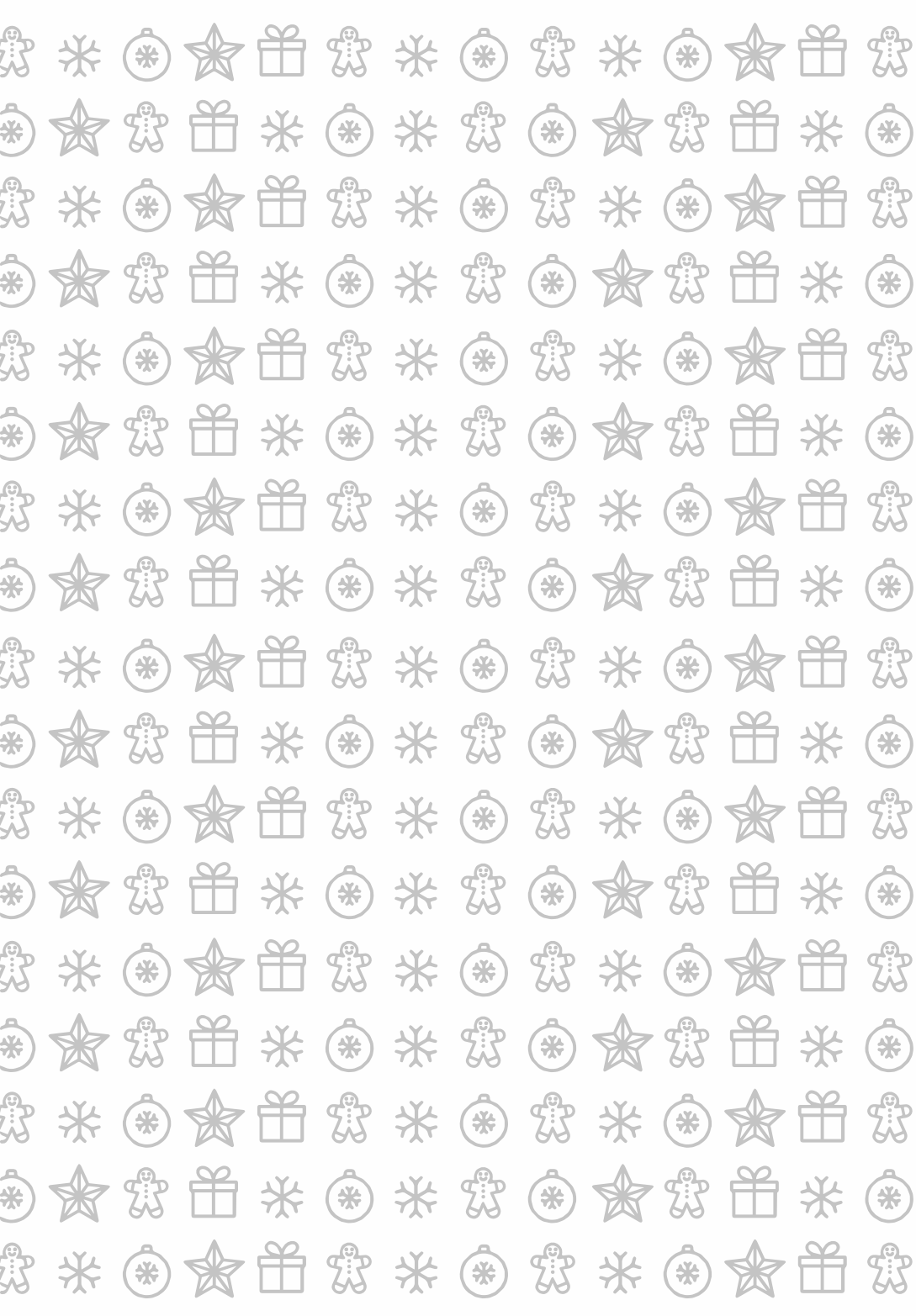

Pro Rickyho a Lolu.

Vím, že si to nemůžete přečíst, protože jste psi,
ale díky vám je náš život kompletní.

PROSINEC 1985

SOBOTA 21. PROSINCE

Nikdy by mě nenapadlo, že si tak rychle oblíbím své univerzitní město Aberystwyth. Myslela jsem si o sobě, že jsem hluboce zakořeněná Londýňanka, ale tajemná krása Walesu u moře mě okouzila. A okouzlit mě i Daniel Pinchard.

Ráno jsme se probudili v mém podkrovním pokoji s nádherným výhledem na dlážděnou přímořskou promenádu. Byli jsme do sebe hrozně zamilovaní a bylo to velmi romantické, musím podotknout... Museli jsme vypadat jako ty indické čtyřruké sochy. 😊 Celou noc zuřila bouře. Vlny pleskaly o betonovou zeď oddělující promenádu od moře a vymršťovaly gigantické proudy slané vody až k mému oknu. Vánoční světýlka připevněná na pouličních lampách se houpala ze strany na stranu. Zelená, červená a modrá světla blikala do mého pokoje přes vodu stékající po okně a dodávala všemu nádherně romantickou atmosféru. A jako bonus ležel v mé posteli úplně nahý můj úžasný Daniel... Vždy spí nahý, což mi připadá velmi vzrušující. Má krásně vypracované tělo. Jeho hrud' antického boha zdobí jen pár chloupků, které směrem dolů vedou k vypracovanému břichu. Dlouhé kaštanové vlasy mu sahají

téměř po ramena. Má jemné oči, hnědé jako karamel, plné rty, výrazný nos a vždy bývá trochu zarostlý. Prostě sexy chlap.

Jsem beznadějně zamilovaná!

Když jsem se chystala na univerzitu, vzala mě máma na nákupy. Hlavním bodem byla *vhodná noční košile*. Nebylo to proto, že by chtěla, abych v posteli vypadala dobře pro své budoucí kluky.

„Budeš bydlet v pronajatém domě s dalšími dívkami a nezapomeň, že odjíždíš do Walesu. Tam je možné všechno.“ Byla tak rozrušená, že se třásla, když prohrabávala regály plné nočních košil, které se zapínaly téměř až k čelu a jejichž délka sahala až k vyleštěným parketám. „Musíš se předvést jako slušná noblesní dívka, ne nějaká laciná coura... Chceš ji mít ohnivzdornou?“

„Pro případ, že by mě nějaký zamilovaný nápadník napadl se svařovací pistolí?“ zasmála jsem se.

„Nebud' hloupá...“ štekla na mě a vyrazila k pokladně s něčím velmi dlouhým a plným volánků.

Ležela jsem v posteli jen v kalhotkách, bez podprsenky, a sledovala spícího Daniela. Při představě, co by si pomyslela máma, kdyby nás teď viděla, jsem se musela zasmát. Moře se pomalu uklidňovalo. Slyšela jsem jen křik racků lovících kořist vyplavenou bouří. Posadila jsem se a zapálila si cigaretu. Daniel otevřel oči.

„Dobré ráno, Coco,“ pozdravil mě a protáhl si své svalnaté tělo.

„Po bouři je všechno tak romantické,“ řekla jsem. Slunce právě natáhlo své ostré paprsky přes naše okno a dopadlo na Danielovy svaly. „Danieli, podívej se na moře, jak se v dálce dotýká jemného, trpytívého... nekonečného obzoru. Je to kouzelné.“

„Máš ty nejkrásnější bradavky,“ opáčil Daniel, vzal mi cigaretu a potáhl si.

„Danieli! Snažila jsem se být romantická!“

„Já taky,“ usmál se. „Máme tři hodiny času, než budeme muset stihnout vlak do Londýna. Měli bychom to využít, jak jen to jde...“ S jiskrou v oku se naklonil nade mě, típl cigaretu a pak si mě přitáhl k sobě.

O hodinu později jsme se vyškrábali z postele a začali balit.

„Jsou tu ještě banánky?“ zeptal se Daniel a zapnul si zip džín. Otevřela jsem dveře do chodby. Všude bylo ticho. *Banánky* jsou moje spolubydlící Tania, Tanya a Claire. Musely stihnout dřívější vlak. Všichni spolužáci odjížděli domů na Vánoce. Celý dům zapáchal po laku na vlasy. Dostal se mi do krku, až jsem se skoro udusila. Říkáme jim *banánky*, protože jsou zapřisáhlými fanynkami skupiny Bananarama. A tak se i chovají. Účesy si upravují podle svých velkých vzorů a používají při tom tuny laků, které si na sebe stříkají během nekonečného fénování. Zeptala jsem se Daniela, jestli se mám taky tak učesat.

„Lásko, já miluju tvoje vlasy takové, jaké jsou. Přirozené. Dlouhé a blond. Ale kdybys se tak chtěla česat, která *banánka* bys byla? Tania je Keren, Tanya je Sara a Claire je Siobhan. Není nic horšího než být druhá *banánka*, natož čtvrtá.“

Nemusela jsem ani odpovídat, se sklopenýma ušima jsem s ním souhlasila.

Každý jsme se sbalili do jednoho kufru. Když jsme vyšli z domu, Daniel si přes rameno přehodil svou kytaru v ošuntělém pouzdře. Po promenádě jsme šli jako čerstvě zamilovaný pár ruku v ruce. Zamířili jsme do naší oblíbené kavárny U Daie. Je to malý útulný podnik zasazený mezi hernou a videopůjčovnou na molu, které se táhne od pláže k moři. Kdysi to byl pořádný

rock-and-heavy-metal bar. Pak ho koupil Dai, chlapík z Walesu s obrovskými modrými očima, hubený a bledý jako stěna. Během školního roku je kavárna místem setkávání vysokoškoláků a různých uměleckých typů, kteří milují dobrou popovou hudbu, kterou v ní Dai pouští. Usadili jsme se u okna s výhledem na moře. Kavárna byla plná diskutujících a kouřících lidí. Jejich švitoření tu a tam přerušoval pískot kávovaru.

„Ahoj, drahouškové,“ pozdravil nás Dai. Listoval v téměř plném objednávkovém zápisníku. „Myslel jsem, že už jste dávno v zakouřeném Londýně.“

„Ne, vlak nám jede v půl třetí,“ vysvětlila jsem.

„Zase Vánoce,“ řekl Dai smutně svým jemným velšským přízvukem. „Strávím je jen se svou maminkou, pokud ji před koncem svátků neuškrtním... A co vám dnes přinesu, vy hrdličky?“

Podívala jsem se na Daniela.

„Dnes si dáme něco speciálního. Poprosím vaši velkou snídani. Dvakrát,“ objednala jsem nám poslední společné jídlo v Aberystwyth.

„Čaj, nebo kávu?“

„Čaj.“ Dai si všechno zapsal a vzal naše jídelní lístky.

„Zlatička, hned to nebude, běžím do kuchyně.“

„Coco,“ zamračil se Daniel, „já jsem si chtěl objednat jen šálek čaje.“

„Po včerejší noci potřebuješ dobít baterky,“ snažila jsem se to říct co nejtišeji.

„Vždy mě zveš, vždy platíš,“ zašeptal Daniel.

„Protože tě miluju...!“ Srdce mi začalo bít jako o závod, když znovu zmínil peníze. Z kabelky jsem vytáhla cigarety a jednu jsem nabídla Danielovi. Jen zavrtěl hlavou a ze zbytku tabáku (opravdu jen mini porce) si začal balit vlastní cigaretu.

Nastalo trochu trapné ticho. Zírali jsme na moře, Daniel vycucí poslední zbytky života z cigarety, která mu neustále zhasínala. Za chvíli nám Dai přinesl snídani. Daniel se cpal, jako by nikdy předtím nejedl. Jen se po tom zaprášilo. Do rytmu nám k tomu hrála písnička *Merry Christmas Everyone*.

„Zpomal, máme dost času,“ snažila jsem se ho klidnit. Všimla jsem si, že pokukuje po své kytáře opřené o stůl.

„Jdu na ulici. Budu hrát asi hodinu a pak zaplatím za snídani.“ Jakmile Daniel dojedl poslední sousto, vyskočil a zamířil ke dveřím.

„Prosím, nechod'... venku mrzne a...“

„A co? Nestojí to za těch pár drobných, co mi dají?“

„Ne, svým hraním na kytaru vždycky dobře vyděláš...“

Daniel pokračoval ke dveřím.

„Ten tvůj je pořádný lamač srdcí,“ díval se za ním Dai toužebně. Byl okouzlený Danielovým rozzlobeným výrazem ve tváři. „Zlí kluci ti vždycky zlomí srdce... Dáš si ještě čaj?“

„Prosím. Děkuji, Dai.“ U čerstvého šálku jsem si zapálila další cigaretu. Podívala jsem se na promenádu lemovanou krásnými domy z dob krále Edwarda. Dala bych všechno za to, abych mohla zůstat tady a strávit Vánoce s Danielem. Procházeli bychom se po pláži, lenošili v posteli. Strávili bychom nekonečné hodiny popíjením čaje a kouřením v Daiově útulné kavárně. Nadšený Daniel se vrátil za necelou hodinu.

„Podívej, Coco!“ Vyprázdnil svůj hudební klobouk na stůl.

„Vydělal jsi šestnáct liber?!“ Rychle jsem přepočítala peníze.

„Někdy za hodinu nevydělám ani libru. Koukej, někdo mi dokonce hodil pětilibrovku! Pět liber za moji hudbu! Nechce se mi tomu věřit,“ rozradostněně se usmál.

„Já tomu věřím. Jsi skvělý muzikant.“

Když šel Daniel zaplatit účet, Dai o tom nechtěl ani slyšet.

„Dnes je to na mě,“ řekl Dai. „Veselé Vánoce!“

„Ale já jsem chtěl zaplatit...“ divil se překvapený Daniel.

„Pozvi ji někam jinam, někam, kde to bude hezčí než u mě,“ nenechal se Dai.

„Ne, já chci...“

„Zavři tu svoji pěknou pusinku,“ usmál se Dai a položil prst na Danielovy krásně vykreslené rty. „A teď už vypadněte domů a užijte si Vánoce.“

„Díky, Dai. Veselé Vánoce i tobě,“ vtiskla jsem Daiovi rychlý polibek.

„Dobře, díky, veselé Vánoce,“ poděkoval Daniel neochotně. V tu chvíli jsme si všimli, kolik je hodin. Náš vlak měl odjíždět za pár minut. Popadli jsme kufry a rozběhli se na nádraží. Na rohu nádraží jsem se ohlédla a naposledy pohladila duši pohledem na moře. V tu chvíli slunce zakryly mraky a za pár vteřin jsme už seděli v jedoucím vlaku směr Londýn.

* * *

Cesta byla dlouhá a vlak přeplněný. Daniel se pustil do slovního souboje s chlapíkem kvůli kávě, kterou ten muž prodával z pojízdného vozíku (byla pořádně předražená, 49 pencí za jednu). Daniel hrdě vytáhl pětilibrovku, kterou si poctivě vydělal, ale ten nepříjemný starý mrzout mu ji odmítl vzít!

„Jak mám vědět, že je pravá?“ zeptal se drze a díval se na Danielovu bankovku, jako by to byla zlatá cihla ukradená z pevnosti Fort Knox.

„Proč by neměla být pravá?“ naštvál se Daniel. Ten nepříjemný starý mrzout si ho začal měřit očima a jeho pohled se zastavil

na ošoupané hnědé kožené bundě. „Taková je teď móda,“ řekl uražený Daniel.

„Jistě, taková je móda,“ oponoval mu ten starý protiva a prstem ukazoval na mladíka stojícího za Danielem, oblečeného do drahého značkového kabátu.

Rychle jsem začala prohrabávat kabelku, jestli nenajdu drobné, ale Daniel řekl starému muži i tomu mladíkovi (který se nechtěně zapletl do hádky), aby si tu kávu i kabát strčili někam, kam slunce nesvítí, a rozzlobeně odešel do vedlejšího vagonu. Zadívala jsem se na toho nepříjemného mrzouta a utíkala za Danielem. Chudák musel na univerzitě žít z malého stipendia, které získal. Pochází z chudé rodiny a nikdy neměl peněz nazbyt. Teď, když si konečně vydělal a chtěl mě pozvat na kávu, ho ten starý hlupák přede všemi ponížil. Daniel se zamkl na záchodě. Když jsem ho konečně přesvědčila, aby vyšel ven, byli jsme už ve Swindonu a on měl oči červené od pláče.

„Můžeš mě pozvat na kávu v Londýně,“ snažila jsem se mu zlepšit náladu, ale ještě jsem tím všechno zhoršila.

Když jsme dorazili do Londýna na Euston, byla už tma. Nádraží strašně smrdělo a bylo špinavé jako kravín. Všechno bylo zažloutlé, ošuntělé... I v davu lidí jsme se drželi za ruce a prodírali se dolů do metra na Northern line směrem na stanici King's Cross. Pak jsme se museli rozloučit. Stáli jsme na nástupišti a v hučícím davu spěchajících lidí a v silném větru proudícím z tunelu jsme se snažili slyšet jeden druhého.

„Miluju tě, Coco,“ křičel Daniel a otíral mi slzu z tváře. „Nezapomeň! A to jsme spolu jen dva týdny.“

„Budeš mi moc chybět. Už teď mi moc chybíš, a to jsi pořád se mnou,“ křičela jsem na Daniela. V tom kolem nás projel jeho vlak.

„Uvidíme se a vezmu tě do kina a na dobrou večeři... a budeme si volat každý den,“ křičel a naklonil se ke mně.

Z kapsy koženého saka vytáhl fotky z fotobudky, které jsme si před pár dny vyfotili v jedné malé drogerii. Opatrně roztrhl čtyři snímky od sebe tak, aby každý měl dva. Na zadní stranu napsal číslo svého pevného telefonu. Udělala jsem to samé a pak jsme si je vyměnili. Jeho vlak odjížděl, rychle mě políbil a naskočil do zavírajících se dveří. Skrz okénko ve dveřích se na mě smutně díval. Zůstala jsem stát jako přimražená a sledovala odjíždějící vlak, dokud se neztratil v temnotě tunelu. Pak jsem vyšla po schodech nahoru na stanici metra Circle line na cestu do Baker Street.

Cestou jsem brečela jako malé dítě. Bylo to trapné. Naštěstí tam nebylo moc lidí. Naproti mně seděla mladá žena s černě nalíčenými rty a ohnivě oranžovými vlasy vyčesanými do výšky menšího vánočního stromečku (možná trochu přeháním 😊). Napadlo mě, že určitě používá víc laku na vlasy než Tania, Tanya a Claire dohromady. Seděla tam s klukem oblečeným jako Boy George – měl dokonce i nalíčené oči! Na uších měli zavěšené vánoční koule a kolem krku pozlacené vánoční řetězy.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě dívka. Usmála se tak, že byly přes popraskanou rtěnku vidět její bledé rty. Naklonila se ke mně a podala mi zelený ubrousek, který musela vzít z veřejných toalet.

„Díky,“ jemně jsem si otřela slzy.

„Máš cíga?“ vyjel na mě agresivně kluk.

„Hm... no... ano,“ vykoktala jsem. Díval se na mě očima schovanými za silnou vrstvou řasenky a černých očních stínů. Otevřela jsem kabelku, vytáhla krabičku cigaret a jednu mu nabídla.

„A co já?“ zeptala se mě ta ženská nepřátelským tónem. „Právě jsem ti pomohla. Dala jsem ti krásný kapesník...“